

Jesu Kristi Åbenbaring - Nummer Seksten

Åbenbaringen af de syv tordener: En profetisk analyse af Åbenbaringen og den skjulte historie

Jeff Pippenger

2023-11-15

Vi har fremlagt rækkefølgen af de profetiske begivenheder, som identificeres ved den skjulte historie om de syv tordener, der fremstilles i Åbenbaringen kapitel elleve til tretten. Vi er endnu ikke nået til det punkt i udviklingen af disse begivenheder, hvor vi vil lægge historien om protestantismens horn og republikanismens horn ind over hinanden. Heller ikke har vi endnu forberedt et forståelsesgrundlag, der gør det muligt præcist at fastslå islams rolle i midnatsråbets budskab. Der er dog en meget vigtig sandhed forbundet med disse begivenheder, som angiver, hvad et menneske må gøre, når det forstår de sandheder, der er ved at blive åbnet. Åbenbaringens velsignelse indbefatter ansvaret for at "holde fast ved" det, som er skrevet.

Den historiske linje, som bliver åbnet, formidler Guds skabende kraft til dem, som vil høre, læse og holde fast ved det, som deri er skrevet. Det er derfor tid at bryde op fra vor betragtning af Esajas' sidste profetiske beretning og Åbenbaringen kapitel elleve til tretten for at fastslå betydningen af de „tre og en halv dag“, hvor Elias og Moses lå døde på gaden i informationens supermotorvej, som løber gennem de døde, tørre knoglers dal. Det, vi nu vil identificere, er symbolikken i „ørkenen“.

I den sidste artikel identificerede vi fire profetiske vidner om den rækkefølge af begivenheder, som stadfæstes af de syv tordners skjulte historie. Linjen med Kristi billede, linjen med de to vidner, linjen med dyrets billede og linjen med den falske konge i nord.

Den anden halvdel af rækken for den forfalskede konge i nord begynder med pavemagtens magtovertagelse i 538. Derefter nedtrampede pavedømmet, den åndelige forfalskede konge i nord, det åndelige Jerusalem og det åndelige Israel i tolv hundrede og tres år.

Og de skal falde for sværdets æg og føres bort som fanger til alle folkeslag; og Jerusalem skal trædes ned af hedningerne, indtil hedningernes tider er fuldbyrdede. Lukas 21,24.

Johannes fik besked på at måle både helligdommen og hæren, men han fik også besked på at udelade forgården, for den var blevet givet til hedningerne i tolv hundrede og tres år.

Og der blev givet mig et rør, lignende en stav; og engelen stod og sagde: Rejs dig og mål Guds tempel og alteret og dem, som tilbeder deri. Men forgården uden for templet skal du lade ude og ikke måle; for den er givet til hedningerne, og den hellige stad skal de træde under fode i toogfyrre måneder. Åbenbaringen 11:1, 2.

Johannes og Lukas vidner om, at hedningerne „træder“ „Jerusalem“ „under fode“ i „toogfyrre måneder“. Johannes angiver tidsrummet, og Lukas markerer historiens afslutning. Disse to vidner behandler spørgsmålet i Daniels Bog kapitel otte, vers tretten.

Da hørte jeg en hellig tale, og en anden hellig sagde til den, som talte: Hvor længe varer synet om det daglige offer og om ødelæggelsens overtrædelse, så både helligdommen og hæren bliver givet til at nedtrædes? Daniel 8:13.

Spørgsmålet om den tid, i hvilken helligdommen og hæren skulle nedtrædes, identificerer to ødelæggende magter, som skulle udføre nedtrædelsen af Jerusalem, der i Daniel fremstilles som både „helligdommen“ og „hæren“. Den rette grundlæggende forståelse af dette vers, som udtrykt af J. N. Andrews, er, at verset identificerer to ødelæggende magter, som nedtrådte både helligdommen og hæren. Den første ødelæggende magt, der identificeres i verset, er hedenskabet, og den anden er pavedømmet. Ordet „hær“ er Daniels betegnelse for det, som Johannes identificerer som „de tilbedende“ i templet, det vil sige i Jerusalem.

„DER ER TO »ØDELÆGGELSER« I DANIEL 8.—Denne kendsgerning gøres så tydelig af Josiah Litch, at vi anfører hans ord:“

»‘Det daglige offer’ er den nuværende læsemåde i den engelske tekst. Men intet sådant som offer findes i grundteksten. Dette erkendes af alle. Det er en gloss eller en fortolkende tilføjelse, som oversætterne har lagt ind i den. Den rette læsemåde er: ‘det daglige og ødelæggelsens overtrædelse’, idet daglige og overtrædelse er forbundet med “og”; den daglige ødelæggelse og ødelæggelsens overtrædelse. De er to ødelæggende magter, som skulle lægge helligdommen og hæren øde.’—Prophetic Expositions, Volume 1, side 127.

Det er tydeligt, at helligdommen og hæren skulle nedtrædes af det daglige og ødelæggelsens overtrædelse. En omhyggelig læsning af vers 13 afgør dette punkt. Og denne kendsgerning fastslår en anden, nemlig: at disse to ødelæggelser er de to store former, under hvilke Satan har forsøgt at styrte Jehovas tilbedelse og sag. Hr. Millers bemærkninger om betydningen af disse to udtryk og den fremgangsmåde, han selv fulgte for at fastslå denne betydning, fremlægges under følgende overskrift:

"DE TO ØDELÆGGELSER ER HEDENSKAB OG PAVEDØMME"

“Jeg læste videre og kunne ikke finde noget andet tilfælde, hvor det [det daglige] forekom, end i Daniel. Derpå tog jeg [ved hjælp af en konkordans] de ord, som stod i forbindelse med det: “tage bort”; han skal tage “det daglige” bort; “fra den tid da det daglige bliver taget bort” osv. Jeg læste videre og tænkte, at jeg ikke ville finde noget lys over teksten; til sidst kom jeg til 2 Thessalonikerbrev 2,7.8. “Thi lovløshedens hemmelighed er allerede virksom; kun den, som nu holder tilbage, vil holde tilbage, indtil han bliver taget bort, og da skal den lovløse åbenbares” osv. Og da jeg var kommet til den tekst, åh! hvor klart og herligt sandheden viste sig! Der er det! Det er “det daglige”! Nå, men hvad mener Paulus med “den, som nu holder tilbage”, eller hindrer? Med “syndens menneske” og “den lovløse” menes pavedømmet. Nå, hvad er det da, som hindrer pavedømmet i at blive åbenbaret? Jo, det er hedenskabet; så må “det daglige” betyde hedenskabet.’—Second Advent Manual, side 66.” J. N. Andrews, Helligdommen og de 2300 dage, 33, 34.

Til opfyldelse af de „syv tider“ i Tredje Mosebog seksogtyve nedtrampede hedenskabet helligdommen og hæren i tolv hundrede og tres år, og derpå udførte pavedømmet det samme værk i

yderligere tolv hundrede og tres år. Pavedømmet havde nedtrampet Jerusalem i tolv hundrede og tres år ifølge Lukas og Johannes, indtil pavedømmet modtog sit dødelige sår i 1798. Når man trækker tolv hundrede og tres år fra 1798, kommer man til 538. Når man trækker tolv hundrede og tres år fra 538, kommer man til 723 f.Kr., da Assyrien, den bogstavelige konge i nord på den tid, førte Israels nordrige i fangenskab.

Johannes henviser kun til de tolv hundrede og tres år, i hvilke pavedømmet nedtrådte helligdommen og hæren, men Lukas omtaler begge perioder på tolv hundrede og tres år, i hvilke hedenskab og pavedømme nedtrådte Jerusalem; for han siger: „indtil hedningernes tider er fuldendt.“ Lukas identificerer nedtrædelsen af Jerusalem som mere end én enkelt „tid“, for han kalder den hedningernes „tid“ fuldendelse.

Naturligvis blev milleritiske adventisme i 1856 laodikeisk, og syv år senere forkastede de sandheden om de „syv tider“ i Tredje Mosebog seksogtyve, så det er umuligt for adventismen at se disse enkle bibelske kendsgerninger. Det forhold, jeg påpeger, er, at de syv tordners skjulte historie, som identificerer tre vejmærker samt et tidsrum mellem det første og det andet vejmærke og dernæst et andet tidsrum mellem det andet og det tredje vejmærke, er fremstillet inden for den profetiske linje for den falske konge i nord.

Den linje begyndte i 723 f.Kr., da Israels nordlige rige blev ført i trældom ved Assyriens konges hånd, en bogstavelig nordens konge. Derpå blev den åndelige nordens konge i 538 bemyndiget, og han nedtrådte dernæst det åndelige Jerusalem i endnu tolv hundrede og tres år, indtil han modtog et dødeligt sår i 1798. Fra 723 f.Kr. og indtil 538 var de magter, som holdt Israel i underkuelse, altid hedenske magter.

Kristi linje identificerer salvelsen af den sande konge i nord ved Hans dåb i året 27, og tolv hundrede og tres profetiske dage senere blev Han korsfæstet. Hans disciple blev derpå bemyndiget til at frembære den sande konge i nords budskab indtil steningen af Stefanus i året 34. Den eneste gang Kristus ikke gik i hele de tolv hundrede og tres dage af Sin tjeneste, var, da Han red ind i Jerusalem ved det triumferende indtog. Han nedtrådte derfor Jerusalem i tolv hundrede og tres dage, således som Hans disciple gjorde det efter korset. Begge linjer, den forfalskede konge i nord og Kristus, den sande konge i nord, nedtrådte Jerusalem og hæren i tolv hundrede og tres dage.

Hedenskabet var en forfalskning af tilbedelsessystemet i den jordiske helligdomstjeneste hos de bogstavelige jøder, og pavedømmet er en forfalskning af den himmelske helligdomstjeneste hos de åndelige jøder. Hedenskabets tolv hundrede og tres år var parallelle med Kristi tolv hundrede og tres dage, og pavedømmets tolv hundrede og tres år var parallelle med disciplenes tolv hundrede og tres dage.

Hver af de to linjer indeholder den identiske profetiske struktur for de syv tordners skjulte historie, som begyndte at blive offentligt åbnet i juli 2023. Denne åbning blev delvis gennemført ved erkendelsen af Milleritbevægelsens første skuffelse. Deres første skuffelse indledte en tidsperiode, som i lignelsen om de ti jomfruer kaldes „ventetiden“. „Ventetiden“ ophørte ved lejr mødet i Exeter, New Hampshire, da budskabet om Midnatsråbet var blevet fuldt stadfæstet. Lejr mødet i Exeter blev det andet vejmærke, som dernæst indledte en tidsperiode, hvor budskabet om

Midnatsrådet blev forkyndt, indtil det tredje vejmærke, dommen og den sidste skuffelse, indtraf.

De tre vejmærker var den første skuffelse, Midnatsrådets budskab og den sidste skuffelse. Disse tre vejmærker svarer til det hebraiske ord „sandhed“, som repræsenterer det hebraiske alfabets første, trettende og sidste bogstav. At den første og den sidste begge er skuffelser, repræsenterer Alfa og Omegas signatur.

Der findes ingen direkte fremstilling af tusind to hundrede og tres dage i Milleritternes historie, men Milleritternes historie er den første bevægelses historie og er derfor et forbillede på den sidste bevægelse. Historien om den første skuffelse i den sidste bevægelse begyndte den 18. juli 2020, og den er illustreret i Åbenbaringen kapitel elleve. I Åbenbaringen kapitel elleve bliver de to vidner dræbt, hvilket markerer den første skuffelse i den sidste bevægelse, som blev forbilledliggjort ved den første bevægelse.

I Åbenbaringen elleve indledte skuffelsen en periode på tusind to hundrede og tres dage, i hvilken deres døde legemer lå på gaden, og således markerede den lignelsens tøvetid. Ved deres opstandelse løftes de op som et banner i selvsamme time som dommen over søndagsloven. De to vidners historie indbefatter en symbolsk periode på tusind to hundrede og tres dage.

Detaljerne om den tredje engels bevægelse i de syv tordners skjulte historie giver langt mere specifikation end de andre parallelle linjer, men den tredje engels linje, den sande konge i nordens linje og den forfalskede konge i nordens linje besidder alle de samme profetiske kendetegn: et begyndelsespunkt, efterfulgt af en tidsperiode, der strækker sig til et midtpunkt, som efterfølges af en tidsperiode, der fører frem til dommen ved endepunktet.

De tolv hundrede og tres dage er et hovedelement i de syv tordners skjulte historie. De tolv hundrede og tres dage symboliseres som en „ørken“ i Åbenbaringen kapitel tolv.

Og kvinden flygtede ud i ørkenen, hvor hun har et sted, beredt af Gud, for at de dér skulle sørge for hendes underhold i et tusind to hundrede og tresindstyve dage. Åbenbaringen 12,6.

Menigheden flygtede ud i ørkenen for at undslippe den pavelige magts nedtrampning i tusind to hundrede og tres år. Vers fjorten giver endnu et vidnesbyrd.

Og kvinden blev givet den store ørns to vinger, for at hun skulle flyve ud i ørkenen til sit sted, hvor hun ernæres en tid og tider og en halv tid, borte fra slangens ansigt. Åbenbaringen 12:14.

Menigheden flygtede fra dragens og pavedømmets forfølgelse i tolv hundrede og tres år, og derfor er „ørkenen“ et symbol på de tolv hundrede og tres dage. Dette tal forekommer direkte syv gange i Daniels Bog og Johannes' Åbenbaring, men det fremstilles på flere andre måder i Skriften. I hvert tilfælde repræsenterer det de „syv tider“ i Tredje Mosebog seksogtyve.

Hvad enten det var hedenskabet, der nedtrampede helligdommen og hæren fra 723 f.Kr. til året 538, eller pavedømmet, der nedtrampede det åndelige Jerusalem og tilbederne deri, var det en illustration af Guds folks adspredelse, som blev forårsaget ved, at Guds folk brød pagten om „landets sabbatter“, sådan som den er fremstillet i Tredje Mosebog kapitel femogtyve og seksogtyve. I kapitel seksogtyve kaldes den Guds pagts strid.

Og jeg vil føre et sværd over jer, som skal hævne min pagts sag; og når I samles inden for jeres byer, vil jeg sende pest iblandt jer; og I skal gives i fjendens hånd. 3 Mosebog 26,25.

Oprøret mod Guds pagt bragte over Guds folk det slaveri og den adspredelse, som fremstilles som „min pagts strid“. Uden forståelse for straffen, som Daniel kalder Moses' „forbandelse“ og „ed“, og som også kaldes „min pagts strid“, bliver et menneske blindet for at se den dybere betydning af Kristi værk, således som det fremstilles i Daniel kapitel ni. En konsekvent vurdering i Ellen Whites skrifter af Guds folk, som befinder sig i laodikæisk blindhed, er, at de ikke kan „slutte fra årsag til virkning“. Du kan bekende at forstå de tolv hundrede og tres år i den mørke middelalder, men hvis du ikke kender „årsagen“ til denne nedtrampen, er du blind.

Og han skal stadfæste pagten med mange i én uge; og midt i ugen skal han bringe slagtofferet og afgrødeofferet til ophør, og på grund af vederstyggelighedernes udbredelse skal han gøre den øde, indtil fuldendelsen, og det, som er fast bestemt, skal udgydes over den øde. Daniel 9:27.

Kristi stadfæstelse af pagten er direkte forbundet med „hans pagts strid“. Varigheden af „forbandelsen“ var to tusind fem hundrede og tyve år, og varigheden af Kristi stadfæstelse af netop den samme pagt var to tusind fem hundrede og tyve dage. I overensstemmelse med det hebraiske ord „sandhed“, som udgør strukturen i de syv tordners skjulte historie, besad den profetiske uge, hvori Kristus skulle stadfæste sin pagt, tre vejmærker, som er repræsenteret ved det hebraiske alfabets første, trettende og sidste bogstaver.

Ugens første vejmærke var Hans dåb, det andet vejmærke var korset, og det sidste var Stefans død. At nægte at se de „syv tider“ i Tredje Mosebog seksogtyve, sådan som himlens engle ledte William Miller til at se de „syv tider“, fjerner evnen til fuldt ud at se netop den profeti, hvor Kristus udgød Sit blod og stadfæstede netop den pagt, som Hans bogstavelige oldtidsfolk havde forkastet. Enhver, som til sidst bliver frelst, vil kun have en delvis og ufuldstændig forståelse af „sandheden“. Men ingen bliver frelst, som med vilje nægter at se „sandheden“. Der er kun én vej til Faderen, og det er gennem Jesus, og Jesus er „sandheden“.

Dette er en forståelse, som det er værd at overveje, for den taler til pagten i Tredje Mosebog femogtyve og seksogtyve. „Forbandelsen“ ved de „syv tider“ blev bragt over det gamle bogstavelige Israel på grund af deres uvillighed til at gennemføre retningslinjerne om at lade landet hvile og om at opfylde jubelårets forskrifter. Det var en undladelsessynd. Forbandelsen blev bragt over dem, fordi de undlod et værk, som de var befalet at udføre, snarere end fordi de direkte havde overtrådt et bud, såsom du må ikke slå ihjel eller du må ikke stjæle. De ignorerede ganske enkelt de retningslinjer, der var knyttet til at lade landet hvile. Adventister, som ganske enkelt ikke accepterer de „syv tider“ (som englenerne ledte William Miller til at opdage), fordi de af en eller anden uheldig grund ganske enkelt aldrig har taget sig tid til virkelig at undersøge sandheden, udfører den samme type oprør ved undladelse ved at tilsidesætte selvsamme pagtinformation, som det gamle bogstavelige Israel tilsidesatte. Begyndelsen illustrerer afslutningen.

De tolv hundrede og tres dage i Åbenbaringen tolv, som identificeres som en „ørken“, er et symbol på de „syv tider“. Både de tolv hundrede og tres dage af Kristi tjeneste og de tolv hundrede og tres

dage af disciplenes tjeneste repræsenterer hele den uge, hvori pagten blev stadfæstet. Både de tolv hundrede og tres år, hvori hedenskabet nedtrampede Guds folk, og de tolv hundrede og tres år, hvori pavedømmet nedtrampede Guds folk, repræsenterer hele de „syv tider“ i Moses' forbandelse.

I Åbenbaringen elleve, efter tolv hundrede og tres dage, bringes de døde ben tilbage til livet for at træde ind i pagten som de hundrede og fireogfyrre tusind. Men for at de kan fuldbyrde dette pagtsforhold, er de forpligtet til at opfylde pagtens vilkår, således som Daniel gjorde i kapitel ni. Vilkårene i pagten om de „syv tider“ indeholder specifikke anvisninger for dem, som befinder sig i fjendens land. Når de, som vågner op til erkendelsen af, at de er blevet spredt, ønsker at vende tilbage til Herren, giver Tredje Mosebog seksogtyve anvisninger på, hvordan de skal vende tilbage.

Og de af jer, som bliver tilbage, skal hensmægte i deres misgerning i jeres fjenders lande; og også i deres fædres misgerninger skal de hensmægte sammen med dem. Hvis de bekender deres misgerning og deres fædres misgerning, med det troløshedsbrud, hvormed de var troløse imod mig, og også at de vandrede mig imod; og at også jeg vandrede dem imod og førte dem ind i deres fjenders land; hvis da deres uomskårne hjerter ydmyges, og de da tager imod straffen for deres misgerning: da vil jeg komme min pagt med Jakob i hu, og også min pagt med Isak, og også min pagt med Abraham vil jeg komme i hu; og jeg vil komme landet i hu. Tredje Mosebog 26:39–42.

Udtrykket »svinde hen« i Skrifterne betyder at blive opløst, fordærvet og fortæret bort. At svinde hen er at forfalde til døde, tørre ben. Og anvisningen betegner døden, for den fremstiller dem, der vågner op til erkendelsen af deres tilstand, som værende »i jeres fjenders land.«

Den sidste fjende, som skal tilintetgøres, er døden. 1 Korintherbrev 15,26.

Den 18. juli 2020 fandt den første skuffelse i den tredje engels bevægelse sted. Den er blevet forbilledliggjort ved alle de andre første skuffelser i de hellige profetiske reformlinjer. Ezekiel kapitel syvogtredive identificerer Guds folk i de sidste dage som værende opløst, fordærvet og fortæret, indtil de blot var en dal af døde, tørre ben. De befinder sig i fjendens land, som er dødens land. I Åbenbaringen elleve blev de to vidner dræbt og efterladt på gaden. Alle profeterne stemmer overens med hinanden. Moses taler derfor til dem, der er døde på gaden, som løber gennem Ezekiels dal. I deres skuffede tilstand gives de undervisning gennem Jeremias.

Derfor siger Herren således: Dersom du vender om, vil jeg føre dig tilbage, og du skal stå for mit ansigt; og dersom du udskiller det kostelige fra det usle, skal du være som min mund. Lad dem vende tilbage til dig; men du skal ikke vende tilbage til dem. Jeremias 15:19.

Jeremias får at vide, at hvis han ønsker at tale for Gud, må han vende tilbage, og idet han gør dette, må han udskille det dyrebare fra det usle. Sammenhængen i afsnittet identificerer, at de usle er dem, som han ikke skal vende tilbage til. Når han i afsnittet fremstilles som værende i sin skuffede tilstand, tilkendegiver han, at han var alene.

Jeg sad ikke i spotternes forsamling og frydede mig ikke; jeg sad ene på grund af din hånd, thi du har fyldt mig med harme. Jeremias 15:17.

Jeremias sad ikke i „spotternes forsamling“, for han sad alene. Han skulle ikke vende tilbage til de usle, som er spotternes forsamling. I 1863 begyndte adventismen sin tilbagevenden til „spotternes forsamling“, da den vendte tilbage til Babylons døtres bibelske metodologi for at forkaste Moses' „syv tider“. Men Jeremias taler mere specifikt om de sidste dage end om den milleritiske historie. Når de, som befinder sig i dalen med de døde ben, vågner op til erkendelsen af, at de er i fjendens land, må de aldrig vende tilbage til dem, som glædede sig over deres død på gaden. Den gruppe kan vende tilbage til Jeremias, men han kan ikke vende tilbage til dem.

Men hvis de skal vende tilbage, må de også opfylde de anvisninger, som blev givet ved Moses, og som er direkte forbundet med de „syv tider“. De, som er døde på gaden i Åbenbaringen 11, er døde i tre og en halv dag, hvilket profetisk er „ørkenen“.

Derfor fuldbyrdes den første opvækkelse af de døde ved et budskab, som får knoglerne til at føje sig sammen, men de er endnu ikke levende. Det kræver budskabet om de fire vinde, som er beseglingsbudskabet, at gøre dem til en mægtig hær. Det første budskab, som bringer dem sammen, kommer fra en „røst“.

Trøst, trøst mit folk, siger jeres Gud. Tal trøstende til Jerusalem, og råb til hende, at hendes strid er til ende, at hendes misgerning er forladt; thi hun har af Herrens hånd modtaget dobbelt for alle sine synder. En røst lyder i ørkenen: Bered Herrens vej, jævn i ødemarken en banet vej for vor Gud. Hver dal skal ophøjes, og hvert bjerg og hver høj skal sænkes; det krogede skal blive lige, og de ujævne steder til slette. Esajas 40:1–4.

Røsten kommer fra ørkenen, som er et symbol på adspredelsen i de „syv tider“. Den røst er i ørkenen, for også Ezekiel blev ført til dalen med de døde ben. Han vidnede fra selve dalen, ikke på afstand.

Herrens hånd kom over mig og førte mig ud i Herrens Ånd, og han satte mig ned midt i dalen, som var fuld af ben. Ezekiel 37:1.

Dalen er den tre og en halv dags ørken. Røstens løfte er, at Jerusalems misgerning er tilgivet, og at hendes strid er til ende. Løftet fremstiller beseglingen af de hundrede og fireogfyrr tusinde, som fuldbyrdes i de sidste dage. Men tilgivelsen af hendes misgerning er forbundet med, at hun modtager »dobbelt« for alle sine synder. Det middel, som Moses tilbyder, kræver en bekendelse ikke blot af deres egne misgerninger, men også af deres fædres misgerninger. Hvis de vil opfylde dette bud, vil deres misgerning blive tilgivet.

Vi vil fortsætte med disse sandheder i den næste artikel.

Ja, hele Israel har overtrådt din lov, ja, er veget bort for ikke at adlyde din røst; derfor er forbandelsen udgydt over os, og den ed, som er skrevet i Moses', Guds tjeneres, lov, fordi vi har syndet imod ham. Og han har stadfæstet sine ord, som han talte imod os og imod vore dommere, som dømte os, ved at bringe en stor ulykke over os; thi under hele himmelen er der ikke gjort noget sådant som det, der er gjort mod Jerusalem. Som der står skrevet i Moses' lov, er al denne ulykke kommet over os; dog bad vi ikke for Herrens, vor Guds, ansigt, så vi kunne vende om fra vore misgerninger og agte på din sandhed. Daniel 9:11–13.